

Čís. 8453.

Při žalobách, pro něž jest příslušným exekuční soud podle § 17, druhý odstavec, ex. ř. vystupuje místní příslušnost proti všeobecným zásadám o věcné příslušnosti do té míry v popředí, že zatlačuje věcnou příslušnost úplně do pozadí. Ustanovení § 45, první odstavec, j. n. nelze tu použítí.

(Rozh. ze dne 10. listopadu 1928, R I 792/28.)

Žalobu o výmaz vnučeného zástavního práva zadal žalobce na krajském soudě. K námitce věcné nepřislušnosti soud první stolice žalobu odmítl, rekursní soud usnesením ze dne 10. dubna 1928 zamítl námitku věcné nepřislušnosti, maje za to, že tu nejde o žalobu podle § 17 ex. ř., pro niž by byl výlučně příslušným exekuční soud. Rekurs do tohoto usnesení rekursní soud odmítl jako nepřipustný vzhledem k § 45 j. n. Nejvyšší soud změnil napadené usnesení v ten rozum, že přijal k rozhodnutí (dovolací) rekurs do usnesení rekursního soudu ze dne 10. dubna 1928.

Důvody:

Neprávem odmítl rekursní soud rekurs jako nepřipustný, neboť důvod, že jde o případ § 45 j. n., neobstojí. Podle tohoto ustanovení nemůže sice býti napadeno rozhodnutí sborového soudu první stolice o jeho věcné příslušnosti proto, že pro právní věc jest odůvodněna příslušnost některého jiného sborového neb okresního soudu. Jest přisvědčiti rekursnímu soudu, že tímto ustanovením jsou dotčena i rozhodnutí sborového soudu druhé stolice, kterými bylo vysloveno změnou usnesení prvního soudu, že sborový soud první stolice jest k rozhodování věcně příslušným. Než pro spory za řízení exekučního a z něho vzniklé, jest výlučně příslušným exekuční soud podle § 17 a 51 ex. ř., při čemž úmysl zákona, aby všechny spory exekuce se týkající byly soustředěny u soudu exekučního, zřejmě působí, že věcná a místní příslušnost tak úzce jsou spolu spjaty, že místní příslušnost proti všeobecným zásadám o příslušnosti věcné vystupuje v popředí tak, že zatlačuje věcnou příslušnost úplně do pozadí, činíc soud příslušným bez ohledu na ustanovení o věcné příslušnosti (srovnej rozh. sb. čís. 6280). Nelze tu proto užítí předpisu § 45 první odstavec j. n., rekursu bylo vyhověti a uznati, jak se stalo.

Čís. 8454.

Uložiti pořádkový trest pro urážlivé výpady v opravných spisech jest příslušným v první řadě soud, k němuž podání úředně došlo, v druhé řadě opravná stolice, jež se jako taková má zabývatí s obsahem podání.

(Rozh. ze dne 10. listopadu 1928, R I 804/28.)

Rekursní soud (krajský soud v L.) uložil právnímu zástupci pořádkovou pokutu pro urážlivé výroky v odvolacím sdělení. Nejvyšší soud napadené usnesení zrušil.

Důvody:

Uložiti pořádkový trest podle § 86 c. ř. s. pro urážlivé výpady v opravných spisech, jest příslušným v první řadě soud, k němuž podání úředně došlo, v druhé řadě také opravný soud, jenž jako takový má se s obsahem podání obírat. V tom směru byl již podán posudek dřívějšího nejvyššího soudního dvoru ve Vídni, uveřejněný ve Věstníku min. sprav. z roku 1903 str. 23—24, s nímž i tento nejvyšší soud souhlasí. Z toho jest již vidno, že krajský soud v L., jako soud rekursní, který rozhodoval o rekursu právního zástupce druhé strany do usnesení okresního soudu, jímž mu byl pořádkový trest uložen, nebyl jako takový příslušným z tohoto podnětu — jak se v napadeném usnesení praví — uložiti pořádkový trest právnímu zástupci žalované strany pro obsah odvolacího sdělení. Obsahem tohoto podání nezabýval se rekursní soud, nýbrž teprve později soud odvolací. Nejde tu jen o formalitu, neboť odvolací soud byl jinak složen, než soud rekursní. Odvolací soud nezkoumal s hlediska § 86 c. ř. s. obsah podání, protože tehdy byl již pořádkový trest uložen a nutno tedy ponechati jeho úvaze, chce-li tak s ohledem na toto rozhodnutí dodatečně učiniti. Stěžovatel právem vytýká rekursnímu soudu, že nebyl příslušným, a bylo proto napadené usnesení zrušiti pro zmatečnost podle § 477 čís. 3 a § 514 druhý odstavec c. ř. s.

Čís. 8455.

Za škodu, kterou nezpůsobil provozem svého podniku, nelze majitele báňského podniku činiti zodpovědným proto, že převzal podnik od předchůdce, jenž poškodil povrch dolováním úmyslně anebo hrubou nedbalostí.

(Rozh. ze dne 10. listopadu 1928, Rv I 1879/27.)

Žalobu o náhradu škody proti majiteli dolu o b a n i ž š í s o u d y zamítly, o d v o l a c í s o u d mimo jiné z těchto důvodů: Za škodu způsobenou dolováním ručí majitel dolu, jenž škodu dolováním způsobil, kdežto jeho právního nástupce možno poháněti k zodpovědnosti jen tehdy, lze-li mu dokázati zavinění. Podle napadeného rozsudku nastala škoda, jejíž náhrady se odvolatel domáhá, pokud jest s dolováním v příčinné souvislosti, již v roce 1906. V té době nebyl však ještě majitelem dolu, který odvolateli škodu způsobil, odpůrce, neboť ten koupil důl teprve roku 1923. Proto nelze činiti zodpovědným za škodu způsobenou dolováním odpůrce, nýbrž jeho předchůdce. Že by však byl odpůrce způsobil odvolateli škodu jiným způsobem, na př. opomenutím bezpečnostních opatření na místech opuštěných nebo pod., nebylo ve sporu tvrzeno. Na tom nemění nic skutečnost, že odpůrce, jak nesporno,